

RACHEL CAINE

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

NINCS MENEKVÉS

**Az év legjobb
pszichothrillere!**

„Gyorstüzelő thriller – erőteljes történet
az anyai szeretetről és az önmegvalósításról.”

– *Publishers Weekly*

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHOTHRILLEREK!

RACHEL CAINE

NINCS MENEKVÉS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Lucienne-nek, aki azonnal hitt benne.

ELŐSZÓ

GINA ROYAL

Wichita, Kansas

GINA SOHA NEM KÉRDEZETT A GARÁZSRÓL.

Ez a gondolat később éveken át nem hagyta nyugodni éjszakánként, forrón lüktetve a szemhéja mögött. *Kérdeznem kellett volna. Tudnom kellett volna.* De soha nem kérdezett, nem tudott semmiről, és éppen ez lett a veszte.

Általában már délután háromkor otthon volt, de a férje, Mel telefonált, hogy halaszthatatlan dolga van a munkahelyén, ezért Ginának kell elhoznia Lilyt és Bradyt az iskolából. Igazán nem volt ez nyűg neki, mert még így is rengeteg ideje maradt, hogy hazaérjen és nekifogjon a vacsorának. A férje annyira kedvesen kért elnézést, amiért fel kell borítania a napirendjét. Igazán a legjobb, legelbűvölőbb ember tudott lenni, és Gina el is határozta, hogy hálából kitesz magáért. A kedvencét fogja főzni vacsorára: hagymás májat, mellé pedig felszolgálja azt a finom pinot noirt, amit már ki is készített a tálalóra. Aztán

együtt megnéznék egy filmet a gyerekekkel a kanapén. Talán azt az új szuperhősöset, ami miatt a gyerekek annyira rágták már a fülüket, bár Mel gondosan ügyelt arra, hogy mit enged nekik megnézni. Lily majd odabújik Ginához, mint egy meleg batyu, Brady pedig elnyújtózik az apja ölében, a fejét a kanapé karfáján nyugtatva. Nem sok gyerek tudott volna így kényelmesen tévét nézni, de ezek a családi esték voltak Mel legkedvesebb időtöltései a világon. Jobban mondva... A második legkedvesebb, a barkácsolás után. Gina remélte, hogy ezúttal nem menti ki magát valami ürüggyel, hogy kimehessen a műhelyébe piszmogni.

Normális élet. Kényelmes élet. Nem tökéletes persze. Hiszen tökéletes házasság nem létezik, nem igaz? De Gina elégedett volt. Legalábbis az idő nagy részében.

Csak fél óráig volt oda, amíg az iskolához hajtott, összeszedte a gyerekeket, aztán siettek is haza. Amikor befordult a sarkon, és megpillantotta a villogó fényeket az utcájukban, az első gondolata az volt, hogy: *Istenem, talán valakinek kigyulladt a háza*. Elszörnyedt a lehetőségtől, de a következő, önző pillanatban máris az jutott eszébe, hogy el fognak késni a vacsorával. Kicsinyes dolog volt, de bosszantotta.

Az utcát teljesen lezárták. Három rendőrautót látott a kordon mögött, villogó fényeik vérvörösben és kékben fürdették a majdnem egyforma családi házakat. Egy mentő- és egy tűzoltóautó gubbasztott valamivel odébb az utcában, láthatóan dologtalanul.

– Anya! – szólalt meg a hétéves Brady a hátsó ülésen. – Anya, mi történik? Az ott a *mi házunk*? – Hallhatóan fel volt villanyozva. – *Kigyulladt?*

Gina araszolásra lassított, és megpróbálta befogadni az eléje táruló látványt: feltúrt pázsit, földbe taposott nőszirmagyás, letördelt bokrok. A postaláda összevissza horpadt teteme félig az árokban hevert.

Az ő postaládájuk. Az ő pázsitjuk. Az ő házuk.

A rombolás útjának végén egy vörösesbarna SUV állt még gőzölgő motorháztetővel. Félig be volt ékelődve a garázsuk – Mel műhely – utcafrontra néző falába, és részegen megdőlvén egy rakás törmeléknek támaszkodott, ami egykor az ő szilárd téglaházuk részét képezte. Gina mindig is úgy képzelte, hogy a házuk erős, stabil, *normális*. Az egymásra hányt téglák és összetört burkolólapok halma azonban most obszcénnek tűnt. Sebezhetőnek.

Lelki szemei előtt megjelent az SUV, amint megugrik a padkán, letarolja a postaládát, végigszalomozik a kerten, és belerongyol a garázsba. Erre a gondolatra a lába végre beletaposott a fékbe, kelően erősen ahhoz, hogy a rándulás végigszaladjon az egész gerincén.

– Anyu! – kiáltotta Brady majdnem közvetlenül a fülébe, és Gina ösztönösen csendre intette.

Az anyósülésen a tízéves Lily kirántotta a fülhallgatót a füléből, és előrehajolt. Tátott szájjal meredt a házukon véghez vitt rombolásra, de nem szólt egy szót sem. A szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– Sajnálom – szólalt meg Gina, aki alig volt tudatában annak, amit mond. – Valami baj van. Lily? Jól vagy?

– Mi történik? – kérdezte a kislány.

– Jól vagy?

– Igen! Mi történik?

Gina nem válaszolt.

A figyelmét mágnesként húzta vissza magához a ház. Ahogy a pusztítást nézte, furcsán sebzettnek, meztelennek érezte magát. Az otthona mindig olyan biztonságosnak tűnt a szemében, valóságos erődnék.

És most rést ütöttek rajta.

A biztonság illúzióknak bizonyult, csak annyit ért, amennyit a téglák, a fa és a gipszkarton.

A szomszédok kitódultak az utcára bámészkodni és pletykálni, és ettől az egész még rosszabbnak tűnt. Még az öreg Mrs. Millson, a nyugdíjas tanítónő is kijött, aki szinte sosem dugta ki az orrát a házból. Ő volt a környék első számú pletykafészeke, aki sosem átalott mások magánéletében vajakálni. Kifakult otthonkájában, járókeretére görnyedve állt, mellette a nővér, aki napközben kijárt hozzá. Látszott, hogy mindketten le vannak nyűgözve.

Egy rendőr jelent meg az autónál.

Gina gyorsan leengedte az ablakot, és egy bocsánatkérő mosolyt villantott rá.

– Uram – mondta –, ez itt az én házam, aminek nekiment az autó. Megállhatok itt? Szeretném felmérni a károkat, és felhívni a férjemet. *Szörnyű ez az egész!* Remélem, a sofőr nem sérült meg súlyosan... Részeg volt? Ez egy veszélyes kanyar...

Miközben beszélt, a rendőr arckifejezése semlegesről intenzív koncentrációra váltott. Ginának fogalma sem volt, miért, de sejtette, hogy ez nem jó jel.

– Ez az ön háza?

– Igen.

– Hogy hívják?

– Royal. Gina Royal. Uram...

A rendőr hátralépett, és a fegyvere markolatára helyezte a kezét.

– Állítsa le a motort, hölgyem! – kérte, és intett a társának, aki futólépésben közeledett. – Hívd a nyomozót! Gyorsan!

Gina megnedvesítette az ajkát.

– Uram, talán nem értette, hogy...

– Állítsa le a motort, hölgyem! Most!

Ezúttal parancsnak hangzott.

Gina üresbe tette az autót, és elfordította az indítókulcsot.

A motor elhallgatott, ő pedig hallotta a túlsó járdán gyülekező kíváncsiskodók duruzsolását.

– Tegye mindkét kezét a kormányra! Semmi hirtelen mozdulat! Van önnél fegyver a járműben?

– Persze hogy nincs! Uram, a gyerekeim is velem vannak!

A rendőr nem vette el a kezét a fegyveréről, és Gina érezte, hogy előnti a düh. *Ez nevetséges! Összekeverik valakivel. Ő nem csinált semmit!*

– Hölgyem, újra felteszem a kérdést: van önnél fegyver?

A rendőr nyers hanghordozása hallatán Gina felháborodása elpárolgott, és jeges pánik vette át a helyét. Egy pillanatig nem tudott megszólalni.

– Nem – sikerült kinyögnie végül –, nincs nálam fegyver. Semmi-lyen.

– Anya, mi a baj? – kérdezte Brady aggodalomtól éles hangon. – Miért olyan dühös ránk a rendőr bácsi?

– Semmi baj, szívem. Minden rendben lesz.

Kezeket a kormányra, kezeket a kormányra... Rettenetesen szerette volna megölelni a fiát, de nem mertte. Látta, hogy Brady nem dőlt be a hamis megnyugtatósnak. Nem csoda, hiszen saját magát sem sikerült megnyugtattania vele.

– Csak üljetek nyugodtan! Maradjatok nyugton! Ne mozduljatok! Lily az autó mellett álló rendőrre meredt.

– Anya, le fog minket löni? Le fog löni?

Hiszen mindannyian láttak már videókat emberekről, akiket lelőttek, nem igaz? Ártatlan emberekről, akik tettek egy rossz mozdulatot, vagy mondtak valamit, amit nem kellett volna, vagy egyszerűen csak rossz helyen voltak rossz időben.

Már látta is maga előtt, ahogy megtörténik. A gyerekeit megölik, és ő semmit sem tehet, amivel megakadályozhatná... Egy izzó vilanás, sikolyok, sötétség.

– Persze hogy nem fog lelőni! Drágám, ne mozogj, kérlek! – Visszafordult a rendőrhöz. – Uram, kérem, megrémiszi a gyerekeket. Fogalmam sincs, mi ez az egész!

Egy nő, akinek aranyszínű rendőrijelvény lógott a nyakában, megkerülte a kordont, a rendőrt, és egyenesen Gina ablakához ment. Fáradt arca és sötét, kifejezéstelen szeme volt. Úgy tűnt, egy pillanattal felméri a helyzetet.

– Mrs. Royal? Gina Royal?

– Igen, én vagyok, hölgyem.

– Ön Melvin Royal felesége?

A férje utálta, ha Melvinnek szólítják. Csakis Mel, de ez nem látszott a megfelelő pillanatnak arra, hogy felvilágosítsa erről a nőt, ezért csak bólintott.

– Salazar nyomozó vagyok. Kérem, szálljon ki a járműből! Mindkét kezét emelje föl!

– A gyermekeim...

– Egyelőre maradhatnak az autóban. Gondoskodni fogunk róluk. Kérem, szálljon ki!

– Az isten szerelmére, mi a gond? Ez a *mi* házunk. Itt mi vagyunk az *áldozatok*.

A rettegés önmagáért és a gyerekeiért irracionálissá tette, és furcsa tónust adott a hangjának, ami őt magát is meglepte. Tébolyultnak hangzott, mint azoké a tudatlan embereké a tévében, akik iránt egyszerre érzett szánalmat és megvetést. *Én sosem viselkednék így krízishelyzetben.* Hányszor is gondolt már erre? De pontosan úgy viselkedett. A pánik úgy verdesett a mellkasában, mint egy foglyul ejtett

molylepke, és képtelen volt nyugodtan lélegezni. Túl sok volt ez egyszerre, és túl gyorsan történt.

– Áldozat. Na persze. – A nyomozó kitérte a kocsi ajtaját. – Szálljon ki! – Ezúttal nem tette hozzá, hogy kérem.

A rendőrtiszt, aki a nyomozót odahívta, oldalra lépett, keze még mindig a fegyverén. Miért, miért bánnak vele így, mint egy bűnözővel? *Ez az egész egy tévedés. Csak egy szörnyű, ostoba tévedés!* Ösztönösen a táskájáért nyúlt, de Salazar azonnal elvette tőle, és átadta a járőrnek.

– Tegye a kezét a motorháztetőre, Mrs. Royal!

– Miért? Nem értem, mi...

Salazar nyomozó nem adott esélyt neki, hogy befejezze. Megpördítette, és nekilökte az autónak. Gina kinyújtotta a karját, hogy megállítsa a zuhanását, és a tenyere a forró motorháztetőn landolt. Olyan volt, mintha forró gázégőt érintett volna, de nem mertte elhúzni a kezét. Kábult volt. Ez egy *tévedés*. Egy szörnyű tévedés, mindjárt elnézést fognak tőle kérni, és ő nagylelkűen megbocsát majd nekik a durvaságukért, és akkor majd nevetnek, és meghívja őket a házba egy jeges teára... Talán maradt még valamennyi a citromos kekszből, hacsak Mel meg nem ette az összeset. A férje nagyon szerette a citromos kekszet...

Elakadt a lélegzete, amikor Salazar keze tapintatlanul végigsiklott olyan testrészein, amiket *egyszerűen nem volt joga megérinteni*. Megpróbált ellenállni, de a nyomozó durván visszalökte az autóra.

– Mrs. Royal! Ne nehezítse meg a dolgunkat! Figyeljen ide! Le van tartóztatva! Jogában áll hallgatni...

– Le vagyok... micsoda? Ez itt *az én házam!* Az az autó behajtott a házamba!

A gyerekei orra előtt alázták meg. Az összes szomszéd őt nézte. Néhányuknál okostelefon is volt. Fényképeztek. Videóztak. Feltöltik

ezt a rettenetes gyalázatot az internetre, hogy unatkozó emberek a világ minden táján röhöghessenek rajta. Mit számít, hogy később majd kiderül, tévedés történt? Az internet nem felejt. Ezt Lilynek is jól az eszébe véste.

Salazar tovább beszélt, a jogait sorolta, amit Gina abban a pillanatban föl nem foghatott, de nem állt ellen, amikor a nyomozó hátracsavarta a karját. Fogalma sem volt, hogy mit kellene tennie.

A fémbilincs hideg pofonként csattant a nyirkos bőrén, és Gina furcsa, éles berregést hallott a fejében. Érezte, hogy izzadság csorog végig az arcán és a nyakán, de mintha hirtelen minden messzire került volna tőle. Minden távolinak tűnt. *Ez nem történik meg. Ez nem történhet meg. Felhívom Melt. Majd ő elrendezi ezt, és később jót nevetünk rajta.* Nem fért a fejébe, hogy két perc alatt hogyan változott át az ő normális élete... ezzé.

Brady kiabált, és megpróbált kiszállni az autóból, de a rendőr odabent tartotta. Lily, úgy tűnt, túlságosan le van taglózva ahhoz, hogy megmozduljon. Gina rájuk nézett, és meglepően nyugodtan azt mondta:

– Brady, Lily! Minden rendben. Ne féljete! Minden rendben lesz, csak tegyétek azt, amit mondanak nektek. Nekem nem lesz bajom. Ez az egész csak egy félreértés, oké? Minden rendben lesz. – Salazar keze fájdalmasan szorította a felkarját, és Gina a detektív felé fordult: – Kérem! Kérem, nem tudom, mit gondol, mit tettem, de *én nem követtem el semmit!* Kérem, vigyázzon a gyerekeimre!

– Rendben – mondta Salazar váratlanul kedvesen. – De most velem kell jönnie, Gina.

– Ez... Azt hiszi, én tettem ezt? Hogy behajtottam ezt az izét a házukba? Pedig nem én voltam! Nem vagyok részeg, ha arra gondol...

Nem folytatta, mert észrevett egy férfit, aki egy hordágyon ült a mentőautó mellett, oxigénmaszkkal az arcán. Az egyik mentős épp a fején lévő sebet kötözte, és a közelben egy rendőr őrködött.

– Ez ő? Ő a sofőr? Részeg?

– Igen – felelte Salazar. – Baleset volt, amennyiben az ittas vezetés annak számít. Kifogott egy korai „happy hour”-t, és rossz felé kanyarodott. Azt mondja, épp az autópályára igyekezett vissza, ám túl gyorsan vette be a kanyart, és az orrával a maguk garázsában kötött ki.

– De... – Gina most már végképp nem értett semmit. Rettenetesen, végérvényesen össze volt zavarodva. – De ha őt elfogták, akkor miért...

– Be szokott menni a garázsukba, Mrs. Royal?

– Én... Nem. A férjem átalakította műhellyé. A konyhából nyíló ajtó elé szekrényt toltunk. A férjem az oldalsó ajtón jár be a garázsba.

– Szóval a hátsó ajtót nem is lehet felnyitni? Nem parkolnak benne?

– Nem, a férjem kiszerezte az ajtóból a motort. Az oldalsó ajtón át lehet bemenni. Van egy fedett fészkerünk, úgyhogy nekem nincs rá... Nézze, mi ez az egész? Mi folyik itt?

Salazar ránézett. Már nem tűnt dühösnek, majdhogynem bocsánatkérő volt. Majdhogynem.

– Mutatok valamit. Szeretném, ha megmagyarázná, rendben?

Megkerülte Ginával a kordont, felmentek a járdán, ahonnan fekete keréknyomok kanyarogtak végig a kerten sáros árkok között egészen addig a pontig, ahol az SUV hátulja trágár módon kiállt egy halom vörös téglá és törmelék közül. A fal túlsó oldalán valószínűleg egy szerzős tábla lóghatott Mel számszámaival. Gina egy gipszkartonporral borított, elgörbült fűrészt látott odabent, és egy pillanatig csak arra tudott gondolni, hogy *Mel rettenetesen dühös lesz. Fogalmam sincs,*

hogyan fogom megmagyarázni neki ezt az egészet. A férje imádta a műhelyt. Az volt a szentélye.

Salazar megszólalt:

– Tud magyarázatot adni órá? – És felfelé mutatott.

Gina elnézett a motorháztető fölött, és egy életnagyságú babát pillantott meg, ami egy kampóról lógott a garázs mennyezetének közepéről. Egy bizarr pillanatig majdnem elnevette magát, annyira végtelenül oda nem illőnek látszott. Dróttal a nyakában himbálózott ott, petyhüdt végtagokkal, korántsem babaszerűen tökéletesen. Egy furán elszíneződött, elfuserált valami... Mert mi a csudáért festené bárki egy baba arcát ilyen iszonytató lilásfekete színűre? Miért nyúzná le helyenként róla a bőrt, és miért csinálna neki ilyen vörös, kimeredt gülüszemeket és a duzzadt ajkak közül kilógó nyelvet?

Ekkor jött a borzalmas felismerés.

Ez nem egy játék baba.

És a legjobb szándéka ellenére sem tudta visszafojtani, sem abbahagyni a sikoltást.

1

Gwen Proctor
Négy évvel később
Stillhouse Lake, Tennessee

– Tűz!

Mélyen beszívom az égett puskaportól és állott izzadságszagtól bűzlő levegőt, lőhelyzetbe helyezkedem, célzok, és meghúzom a ravaszt. A testemmel ellentartok a lökésnek. Vannak, akik minden lövésnél önkéntelenül pislognak egyet. Rájöttem, hogy én nem. Ez nem a kiképzésnek köszönhető, hanem egyszerű biológia, de úgy érzem, hogy ettől sokkal inkább ura vagyok a helyzetnek. Hálás vagyok ezért az apró előnyért.

A nehéz, erős .357-es Magnum üvölt és visszarúg, de nem törődöm a lármával, sem az ütéssel. Csakis a céltábla érdekel a lőtáv végén. Ha a zaj elterelné a figyelmemet, a többi lövész – akik között férfiak, nők és még néhány serdülő is akad a többi állásban – folytonos lármája már rég kikezdte volna a célzóképeségemet. Az állandó

fegyverropogás még a vastag fülvédőn keresztül is úgy hangzik, mint egy különösen vad, kitartó vihar.

Abbahagyom a tüzelést, kinyitom a tárat, kiveszem belőle az üres töltényhüvelyeket, és a fegyvert nyitott tárral, csőtorkolattal lefelé a lövésmellényre helyezem. Utána leveszem a szemvédőt, és azt is lerakom.

Megszólal mögöttem a lövészoktató:

– Lépjen hátra, kérem!

Hátralépek. Kezébe veszi és megvizsgálja a fegyveremet, bólint, aztán ráüt a kapcsolóra, ami előrehozza a céltáblát.

– Biztonságból kiváló.

Emelt hangon beszél, hogy a zajon és a fülvédőn keresztül is lehessen hallani. Kissé már be is van rekedve. Az egész napot kiabálással tölti.

– Remélem, célzásból is – kiáltom vissza.

De már tudom, hogy igen. Látom, még mielőtt félúthoz érne a papír céltábla. Csupa remegő lyuk, mind a szűk, piros célkörön belül.

– Testtalálat – állapítja meg az oktató, és feltartja a hüvelykujját.

– Hibátlan teljesítmény. Szép munka, Ms. Proctor!

– Kösz, hogy nem nehezítette meg a dolgomat – válaszolom.

Hátrébb lép, hogy helyet adjon, én meg a helyére ugratom a tárat, aztán visszarakom a fegyvert a cipzáras tokjába. Biztonságba.

– Átküldjük az eredményét a központba, és egykettőre meg fogja kapni a fegyverviselési engedélyét.

Az oktató egy tengerészgyalogos-frizurát viselő fiatalember, egykori katona. Lágy, elmosódott akcentussal beszél, amiből – bár déli – hiányzik a Tennesseere jellemző élesség... Talán georgiai.

Kedves, de legalább tíz évvel fiatalabb annál, mint akivel még fontolóra venném, hogy elmenjek randizni. Ha randiznék még. Rendíthetetlenül udvarias. Én neki *Ms. Proctor* vagyok. Mindig.

Miközben kezét rázunk, visszamosolygok rá.

– Viszlát legközelebb, Javi!

Én a keresztnevéen szólítom. Ez az életkoromból és a nememből fakadó előjog. Az első hónapot végig mister-esparzáztam, amíg finoman ki nem javított.

– Legközelebb...

Észrevesz valamit, és a fesztelen nyugalma egyszerre éberséggé változik. A figyelme megállapodik a sor végén, és elordítja magát:

– Tüzet szüntess! Tüzet szüntess!

Érzem, hogy az adrenalináramlat feszesre srófolja minden idegszálamat, és megdermedek. Felmérem a helyzetet, de nem rólam van szó. A lőtér csattogó lármája dadogva elhal, és az emberek könyöküket behúзва leeresztik a fegyvereiket, mialatt Javi elsétál négy boksz mellett egy tagbaszakadt fickóig, aki egy félautomata pisztolyt tart a kezében. Ráparancsol, hogy biztosítsa a fegyverét, és lépjen félre.

– Mit csináltam? – kérdezi a férfi ellenségesen.

Megfogom a táskámat, és még mindig táncoló idegekkel – lassan – elindulok a kijárat felé. Észreveszem, hogy a férfi nem követte Javi utasításait, helyette védekezésbe ment át.

Nem jó ötlet. Javi arca megmerevedik, és a testbeszéde is megváltozik.

– Biztosítsa a fegyvert, és tegye le a pultra, uram! Most.

– Semmi szükség erre. Tudom, mit csinálok. Évek óta járok löni.

– Uram, láttam, hogy a töltött fegyverét egy másik lövész irányába fordította. Ismeri a szabályokat. A fegyver csövét mindig lefelé kell fordítani. *Most biztosítsa a fegyvert, és tegye le!* Ha nem engedelmeskedik, eltávolíttatom a lőtérrel, és hívom a rendőröket. Megértette?

A mosolygós, nyugodt Javier Esparza átváltozott valaki mássá, és a parancsa hanggránátként robban a teremben. A vétkes lövész

babrálni kezd a fegyverével, kiveszi a tölténytárat, és a fegyverrel együtt a pultra dobja. Látom, hogy a csöve még mindig nincs lefelé fordítva.

Javi hangja most tiszta és lágy:

– Uram, azt mondtam, biztosítsa a fegyverét.

– Megcsináltam.

– Lépjen hátra!

Miközben a férfi nézi, Javi odanyúl a fegyverért, kiejti az utolsó löszert a szánból, és a töltényt lerakja a pultra a tár mellé.

– Így szoktak meghalni az emberek. Ha nem képes megtanulni, hogyan kell rendesen biztosítani egy fegyvert, akkor másik lőteret kell keresnie – jelenti ki. – Ha nem tudja, hogy engedelmeskednie kell a lőtéri felügyelő utasításainak, keressen másik lőteret. Ha már itt tartunk, egyszerűen keressen egy másik lőteret. Saját magát és mindenki mást is veszélybe sodor itt, ha nem tartja be a biztonsági előírásokat. Megértette?

A férfi arcán látszik, hogy előnti a pulykaméreg, és ökölbe szorítja a kezét.

Javi a pultra helyezi a fegyvert, pontosan abba a helyzetbe, ahogy akkor volt, mielőtt felvette, lefelé fordítja, aztán nyomatékosan megfordítja úgy, hogy a másik oldalán feküdjön.

– A hüvelykivető nyílásnak felfelé kell néznie, uram.

Hátralép, és a férfi szemébe néz. Farmert és kék pólóinget visel, míg a férfi terepszínű inget és egy régi katonai nadrágot, de a napnál világosabb, hogy melyikőjük a katona.

– Szerintem mára végzett, Mr. Getts. Soha ne lőjön dühösen!

Nem láttam még embert, aki ennyire közel állt volna a nyílt színi, gondolkodás nélküli erőszakhoz vagy a szívinfarktushoz. A fickó keze rángatózik, és lerí róla, hogy azt latolgatja, milyen gyorsan tudná

megkaparintani a fegyverét, megtölteni, és tüzet nyitni. Nyomasztóan vészterhes a levegő, és azon kapom magam, hogy lassan lefelé húzom a cipzárt a táskámon, miközben az agyam – akárcsak az öv – sorra veszi a lépéseket, amik a fegyverem tüzelésre előkészítéséhez szükségesek. Gyors vagyok. Gyorsabb, mint ő.

Javiernél nincs fegyver.

A feszültség megtörik, amikor a többi lőállásban dermedten álldogálók közül az egyik férfi egyetlen lépéssel kilép, félúton köztem és a dühös fickó között. Alacsonyabb Javinál és a vörös képű fickónál, homokszőke haja van, ami valószínűleg egyszer tükésre volt nyírva, ám most súrolja a fülét. Vékony testalkatú, nem túl izmos. Többször láttam már itt, de a nevét nem tudom.

– Hé, mister, hátrébb az agarakkal! – szólal meg olyan akcentussal, ami nekem inkább tűnik középnyugatinak, mint Tennesseebe valósnak. Vidékie. Nyugodt, halk, meggyőzően józan hang. – A felügyelő csak a munkáját végzi, okés? És igaza van. Ha elkezdesz itt pipásan lövöldözni, a jó ég tudja, mi történik...

Bámulatos látni, ahogy Getts haragja elillan, mintha valaki kirúgott volna a helyéből egy dugót. Vesz néhány mély lélegzetet, az arczíne majdnem normálisra halványul vissza, és mereven biccent:

– A fenébe! – mondja. – Asszem, kicsit felhúztam magam. Nem fog előfordulni többet.

A másik férfi bólint, és – kerülve a többiek kíváncsi tekintetét – visszatér a lövészállásába. Nekifog ellenőrizni a saját pisztolyát, aminek a csöve a jó irányba van fordítva, lefelé.

– Mr. Getts, beszélhetünk odakint? – kérdezi Javier udvariasan és korrekten.

De Carl arca ismét eltorzul, és látom, hogy a halántékán lüktetni kezd egy ér. Tiltakozni akar, de érzi magán a tekintetek súlyát, az

összes többi lövészt, akik némán várakozva nézik. Visszalép a fülkéjébe, és dühösen elkezd beledobálni a felszerelését a táskájába.

– Kibaszott, hataloméhes migráns! – morogja, és a kijáratához csörtet.

Élesen beszívom a levegőt, de Javi barátságosan a vállamra teszi a kezét, miközben az ajtó beavágódik Getts mögött.

– Vicces, hogy ez a seggfej előbb hallgat egy random fehér fickóra, mint a lőtérfelügyelőre – jegyzem meg.

Idebent valamennyien fehérek vagyunk, Javiert kivéve. Tennessee nem szűkölködik színes bőrűekben, de ezt senki meg nem mondaná a jelenlévők összetételéből.

– Carl egy idióta, amúgy sem szeretném, hogy itt legyen – mondja Javi.

– Nem ez a lényeg. Nem hagyhatja, hogy így beszéljen magával – győzködöm, mert kedvem lenne az öklömet beleilleszteni Carl fogorába. Tudom, hogy nem lenne jó vége. Mégis szeretném megtenni.

– Úgy beszél, ahogy csak akar. Ez az előnye annak, hogy szabad országban élünk. – Javi továbbra is megőrzi derűjét. – De ez nem jelenti azt, hogy nem lesznek következmények. Kapni fog egy levelet, amiben kitiltják a lőtérrel. Nem azért, amit mondott, hanem mert nem bízom abban, hogy tud felelősségteljesen viselkedni a többi lövész társaságában. A biztonságra fittyet hányó vagy agresszív embereket nemcsak jogunk, de kötelességünk is távol tartani. – Elmosolyodik egy kicsit. Komor, hideg kis mosoly. – És ha valamikor később szeretne pár szót váltani velem a parkolóban, rendben van. Megoldhatjuk.

– Lehet, hogy magával hozza az ivócimboráit is.

– Annál mókásabb lesz.

– Egyébként ki volt az a pasas, aki közbelépett? – A fickó felé intek a fejemmel. Már újra rajta van a fülvédője. Kíváncsi vagyok, mert

nem tartozik az állandóan itt lebzselő lőtéri patkányok közé. Legelőbbis nem látom itt folyton, amikor én is itt vagyok.

– Sam Cade. – Javi megvonja a vállát. – Rendes srác. Új fickó. Meg is lepett, hogy közbelépett. A legtöbben nem tennék.

Kinyújtom a kezem. Megrázza.

– Köszönöm, uram. Fegyelmezett löteret vezet.

– Mindenkinek tartozom ezzel, aki idejön. Vigyázzon magára odakint! – mondja, majd visszafordul a várakozó lövészekhez. Újra előveszi a kiképzőtiszt-hangját: – Tiszta a terep! Tüzet nyiss!

Lelépek, mialatt a lövések vihara újra felkerekpel. A Javi és a másik férfi közötti csetepaté megtépázta egy kissé a jókedvemet, de még így is a fellegekben érzem magam, miközben a fülvédőmet felakasztom a kinti fogásra.

Hivatalos fegyverviselési engedély.

Már nagyon régóta gondolkozom rajta, de óvatosságból haboztam eddig, nem tudtam, merjem-e hivatalos nyilvántartásokban szerepeltetni a nevem. Mindig is volt fegyverem, de fegyverviselési engedély nélkül kockázatos volt. Végre úgy éreztem, kellőképpen megállapodtam itt ahhoz, hogy megtegyem ezt az ugrást.

A telefonom rezegni kezd, miközben kinyitom az autót.

Kis híján elejtem, amíg felnyitom a csomagtartót, hogy betegyem a cuccomat.

– Mrs. Proctor?

– Ms. Proctor – javítom ki automatikusan, aztán rápillantok a számra. El kell fojtanom egy nyögést. Iskolatitkárság. Nyomasztóan jól ismerem már ezt a telefonszámot.

– Sajnálattal közlöm, hogy a lánya, Atlanta...

– ...bajba került – fejezem be a vonal túlsó végén lévő nő helyett.
– Akkor nyilván kedd van.

Felemelem a burkolólapot a padlóról. Alatta van egy széf, ami elég nagy, hogy a fegyvertáska beférjen. Beleteszem, becsukom a széfet, aztán visszahúzódom rá a szőnyeget, hogy elrejtse.

A nő a vonal túlsó végén méltatlankodó torokhangot hallat. Aztán a hangja feljebb kúszik egy regisztert.

– Ez korántsem mulatságos, Mrs. Proctor! Az igazgató azt szeretné, ha bejönne egy komoly elbeszélgetésre. Ez már a negyedik eset három hónapon belül, és ez a fajta viselkedés egyszerűen elfogadhatatlan egy Lanny korú lánytól.

Lanny tizennégy éves, márpedig ebben az életkorban borítékolhatók a kirohanások, de ezt most nem említem meg.

– Mi történt? – kérdezem inkább, miközben előremegyek, és bemászom a dzsipbe. Egy pillanatig nyitva kell hagynom az ajtót, hogy a fojtogató hőség kivérezzen. Nem sikerült kifognom az árnyékos helyek egyikét a lőtér szűk parkolójában.

– Az igazgató jobban szeretné ezt személyesen megbeszélni. A lányát majd az irodájából hozhatja el. Egy hétre felfüggesztették az órák látogatása alól.

– *Egy hétre?* Mit csinált?

– Mint mondtam, az igazgató személyesen szeretne beszélni önnel. Fél óra múlva?

Fél óra nem elég arra, hogy letusoljak és megszabaduljak a lőtér szagától, de talán jobb is így. A puskaporszag valószínűleg nem válik hátrányomra ebben a bizonyos helyzetben.

– Rendben – válaszolom. – Ott leszek.

Nyugodtan mondom ezt. A legtöbb anyuka, úgy vélem, kiborult volna és dühbe gurul, de életem katasztrófáinak terjedelmes történelmében ez alig érdemel egy szemöldökráncolást.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Amint lerakom, a telefonom megrezdül, SMS jött. Arra számítok, Lanny az, aki gyorsan szeretné előadni a történeteket a saját szemszögéből, mielőtt meghallgatnám a kevésbé könyörületes hivatalos verziót.

De nem Lanny az, és miközben beindítom a dzsipet, a fiam nevét látom világitani a kijelzőn. *Connor*. Végighúzom rajta az ujjam, és elolvasom az üzenetet, ami szűkszavú és lényegre törő: **Lanny verekedett. 1.** Eltart egy pillanattig, amíg lefordítom az üzenet végét, de az egyes szám nyilván azt jelenti, hogy *győzött*. Nem tudom eldönteni, hogy a fiam most büszke, vagy megijedt: büszke, hogy a nővére kiállt magáért, vagy megijedt, hogy emiatt megint kirakják őket az iskolából. A félelme jogos. Az elmúlt év rövid és törekeny békét jelentett a költözések között, és én sem szeretném, hogy ilyen hamar véget érjen. A gyerekek megérdemelnek egy kis békét, az állandóság és a biztonság érzését. Connornak máris szorongásos problémái vannak. Lanny pedig rendszeresen csinál valami ostobaságot.

Egyikünk sem ép többé. Próbálok nem hibáztatni magamat emiatt, de nehéz.

Az egyszer biztos, hogy nem az ő hibájuk.

Gyorsan visszaírok valamit válaszképpen, aztán hátramenetbe teszem a dzsipet. Az elmúlt néhány évben kényszerűségből gyakran váltottam járművet, de ezt... Ezt az egyet szeretem. Olcsón, készpénzért vásároltam a Craigslisten – gyors, anonim vásárlás volt –, és pont megfelel a tó körüli meredek, erdős terepre és a párás kék hegyek felé nyújtózó dombokra.

A dzsip egy igazi harcos. Nehéz időket látott. A sebességváltóra ráférne a javítás, a kormány is félrehúz egy kicsit. Szerzett sebeket, de túlélte, és még mindig van benne szuffla.

A hasonlóság nem kerüli el a figyelmemet.